De oudste van de twee stond met opgeheven hoofd in een knappe jurk, de jongste zat op de rand van een bed in haar nachtjapon. Haar voeten verpakt in laarzen schommelden ver boven de grond. Ik gebaarde de meisjes stil te zijn. Ik plaatste mezelf met mijn rug tegen de deur om weerstand te bieden mocht er iemand binnen willen dringen. De tijd tikte werkelijk voorbij op een grote klok in de hoek. Tik, tak, tik, tak. Ik hoorde laarzen klossen op de gang, ze kwamen dichterbij…en passeerden de deur die ik barricadeerde. Er werd een andere deur in getrapt. De logeerkamer, dat kon niet anders. Het hout kraakte en versplinterde. Een gil van een jongeman.

Geen moment twijfelde ik. Het oudste meisje pakte ik bij haar hand. De jongste tilde ik op. Met een meisje aan de hand en de andere in m'n armen rende ik de gang op. De trap af, zonder om te kijken. Allerlei mensen liepen in paniek als kip zonder kop door het huis. De huismeester riep bevelen die niet opgevolgd werden. Twee kamermeisjes gingen er met het zilverwerk vandoor. De jongste zoon van de oude vrouw liep zwaaiend met een pistool rond, gillend dat hij dit al voorspeld had. Andere probeerden simpel weg in veiligheid te komen. Van de aanvallers had ik er geen een gezien. Het maakte niet uit wie ik allemaal tegenkwam, mijn zorg was nu de veiligheid van de meisjes. Zelfs al was ik de oude dame, edelvrouw of niet, tegen het lijf gelopen was ik haar zo voorbij gegaan. Ze had me gedoogd omdat mijn vader voor

haar op het landgoed werkte, dat ze me liever kwijt dan rijk was wist ik zelf ook wel. Vertrouwend op mijn gehoor leidde ik ons drieën naar buiten, weg van het geweld.

Ik had in geen jaren een geweer vastgehouden, maar het voelde natuurlijk aan. Zelfs terwijl het niet mijn eigen wapen was. Het was het geweer van mijn vader, de huismeester had het gisteren in mijn kamer gelegd. Er zat een beetje speling op de trekker en bevatte een magazijn van vijf patronen. Het hout was oud en gebarsten: het geweer was in de staat zoals de laatste keer dat ik hem zag. Het staal glanzend en glad als het bevroren wateroppervlak van de fontein in het maanlicht.

Gelachen en gespeeld had ik in die fontein toen ik nog jong was, tot ergernis van de oude dame. Kinderen van het personeel, de bediende en lijfeigenen, die zich open en bloot vertoonden op haar terrein en zelfs plezier maakten, niet stil en verstopt zoals ze ons liever zag. Nu diende het als schuilplaats. Het brandende landhuis aan de andere kant van de fontein en het open veld met daarna het bos achter me. De vlammenzee maakte helse weerspiegelingen op het ijs. De kreten van wanhoop, angst en woede waren ook hier duidelijk te horen. Het drong door tot op mijn bot. Ik voelde mezelf klein worden. Maar dat mocht niet gebeuren. Nu moest ik laten zien dat deze twee meisjes me konden vertrouwen.

'Ik wil naar huis', snikte het jongste meisje.

'Stil Tasha. Straks horen "die boeren en roodgespuis" ons nog.'

Natasha, de jongste kleindochter van de oude dame, was het liefste kind dat ik ooit gekend had. We hadden niet veel tijd doorgebracht samen. Ze was een jaar of vijf toen ze bij haar tante kwam. Een half jaar laten vertrok ik naar mijn tante in de stad. Ze zou nu bijna negen moeten zijn. Zelf op die jonge leeftijd bekommerde ze zich over hen die minder hadden dan zij. Regelmatig drukte ze iets lekkers achterover uit de keuken van het landhuis en deelde dat uit aan kinderen die amper te eten kregen. Het oudere meisje daarentegen was zo arrogant als maar kon, van de hoogste adel als het je haar vroeg. Jaar of elf, prachtig kind om te zien, tenminste… als ze die zelfvoldane blik kon vervangen voor een lach op haar gezicht. De minachting waarmee zij de woorden '*die boeren*' uitsprak, rechtvaardigde bijna wat hier op dit moment gebeurde. Het schoot even door me heen om alleen de kleine Natasha mee te nemen op mijn vlucht en 'mevrouw de keizerin' hier achter te laten of zelfs uit te leveren aan de zogenaamde revolutionairen. In de twee dagen dat ik nu terug was op het landgoed, na jaren weg te zijn geweest, had ik me weer enorm geergerd aan de hooghartige houding van dit meisje. Maar wetend wat de mannen zouden doen met deze jonge vrouw van edel bloed, was de keuze toch snel gemaakt om haar toch mee te nemen.